

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 155/2016
03.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.М., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.М., адвоката П.С. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 12К.882/12 од 04.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 743/15 од 19.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.М., адвоката П.С., поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 12К.882/12 од 04.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 743/15 од 19.11.2015. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 12К.882/12 од 04.09.2015. године, према окривљеном Ј.М. због извршеног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) изречена је судска опомена и окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала који падају на терет буџетских средстава суда, док је оштећени Н.Р. упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Виши суд у Београду, пресудом Кж1 бр.743/15 од 19.11.2015. године, одбио је као неосноване жалбу окривљеног Ј.М. и жалбу његовог браниоца, адвоката П.С. и пресуду Другог основног суда у Београду К.бр.882/12 од 04.09.2015. године, потврдио.

Бранилац окр. Љ.М., адв. П.С., поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Другог основног суда у Београду 12К.882/12 од 04.09.2015. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији, недоношења одлуке о продужењу рока за жалбу и преснимавања доказа-ЦД плоче, што није саслушан М.М., који је све време сукоба учествовао и Ч.Р. и других контрадикторности приликом утврђења чињеница и извођења доказа, због повреде члана 2, 3. и 8. Конвенције о људским правима и што није одлучено о захтеву за исправку пресуде, са предлогом да се пресуда преиначи и окривљени ослободи или решење укине, као и са захтевом да окривљени и бранилац буду позвани да присуствују јавној седници, а из навода и предлога захтева произилази да се исти подноси и против пресуде Вишег суда у Београду Кж1 бр. 743/15 од 19.11.2015. године, којом је потврђена наведена првостепена пресуда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Љ.М., је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног с обзиром да је од извршења дела прошло 6 година, којим наводима указује на постојање околности која трајно искључује кривично гоњење окривљеног за предметно кривично дело, дакле на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Апсолутна застарелост кривичног гоњења за кривично дело из члана 122. став 2. КЗ, за које је законом прописана казна затвора до 3 године, сходно одредбама члана 104. став 6. у вези са чланом 103. тачка 6) ЗКП, настаје када протекне 6 година од извршења дела. У конкретном случају, кривично дело у питању извршено је дана 21.11.2009. године, што значи да апсолутна застарелост кривичног гоњења окр. Љ.М. за наведено дело настаје 21.11.2015. године, а кривични поступак против окривљеног правноснажно је окончан доношењем другостепене пресуде Вишег суда у Београду Кж1 бр.743/15 дана 19.11.2015. године, дакле, пре наступања апсолутне застарелости, због чега побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка о којој је реч.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2)

ЗКП, и с тим у вези наводи да у пресуди нису дати разлози о одлучним чињеницама наведеним у изреци пресуде, које се тичу објективних и субјективних обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а на исту повреду закона бранилац указује и наводима захтева о одсуству разлога о изјавама и предлозима за вештачење повреда окривљеног и за околност да су члановима породице оштећеног одузети аутоматска пушка и пиштољ. Надаље, бранилац окривљеног истиче да је учињена повреда одредбе члана 87. став 1. ЗКП тиме што окривљеном у полицији није омогућено да одбрану изнесе преко тумача и што тумач на главном претресу није положио заклетву, а наводима да „рочиште за изрицање санкције није почело сажетим излагањем јавног тужиоца о доказима којима располаже и о врсти и мери кривичне санкције коју предлаже“ указује на повреду одредбе члана 516. став 1. ЗКП.

Поред наведеног, захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног оспорава се правилност и потпуност чињеничног стања утврђеног у побијаној правноснажној пресуди, наводима да суд није утврдио стање свести окривљеног, посебно што је он инвалид, глувонем и заостао у развоју, пошто није извео ни ценио доказе за наведене чињенице који се налазе у списима, да из изведених доказа произилази да су чланови породице Р. тукли окривљеног, а не обрнуто и да суд није разјаснио ни поуздано утврдио релевантне чињенице које се тичу начина настанка повреде оштећеног Н.Р., постојања повреда код окривљеног, места сукоба, средстава напада, односно оруђа и оружја које су чланови породице Р. имали у рукама, односа физичке снаге окривљеног и оштећеног и чланова његове породице и да је прихватио њихову верзију догађаја, не уважавајући доказе који је не поткрепљују и не ценећи контрадикторности у њиховим исказима.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда и против поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП ни повреда одредаба чл. 87. и 516. ЗКП, као ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Љ.М. у делу у којем је поднет из наведених разлога, оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног, позивајући се у захтеву на погрешну примену материјалног права у побијаној пресуди, због непримењивања одредаба о самоодбрани и самопомоћи и неправилне примене члана 122. став 2. КЗ, у суштини указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Такође истиче да је суд повредио одредбе члана 2. и 3. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, тиме што није спровео детаљну истрагу у овом случају, као и одредбу члана 8. Конвенције о праву окривљеног на заштиту физичког интегритета личности и приватног и породичног живота од насилних поступака других лица, а што је разлог за подношење захтева за заштиту законитости предвиђен у члану 485. став 1. тачка 3) ЗКП. Према одредеби члана 484. ЗКП, која прописује садржај захтева за заштиту законитости, навођење повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1)

ЗКП, као разлога за подношење захтева од стране браниоца окривљеног, подразумева како нумеричко означавање конкретне повреде одредаба ЗКП, из члана 485. став 4. ЗКП, због које се захтев подноси, тако и образложење у чему се одређено та повреда састоји, а истицање повреде људских права и слобода као разлога за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, подразумева достављање уз захтев одлуке Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда права зајемченог Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода која је истакнута у захтеву.

Како захтев браниоца окр. Љ.М. не садржи образложење у чему се конкретно састоји истакнута повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, ни податке о томе да ли је одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права утврђена повреда одредаба Устава или Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода истакнутих у захтеву, нити је таква одлука достављена уз захтев, то предметни захтев за заштиту законитости у погледу оба наведена разлога за подношење истог, нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, због чега је захтев у овом делу ваљало одбацивати.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, а на основу члана 487. став 1. тач. 2) и 3) у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно из разлога што нема прописан садржај.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.